

Daniel Barenboim causa sensació per duplicat

La Staatskapelle de Berlín brilla en els dos concerts al Palau de la Música

Crítica

XAVIER CESTER
 BARCELONA

Daniel Barenboim
 PALAU DE LA MÚSICA 6 I 7 DE JULIOL

El número de la sort, aquest cop, és el dos, perquè ben poques vegades, en els últims lustres, un director de primeríssim nivell i una gran orquestra oferien dos concerts a Barcelona. La torna és que l'assistència al segon programa de Daniel Barenboim i la Staatskapelle de Berlín al Palau de la Música va ser inferior al primer per causes que se'ns escapen. Potser, posats a triar, la depauperada butxaca del melòman va preferir la combinació Wagner-Elgar (i ja sabem com les gasta Barenboim amb el compositor alemany) a la dosi Verdi. També cal tenir en compte que la segona sessió quedava fora de l'abonament general de Palau 100.

Fos com fos, qui assistís tant a un com a dos dels concerts va poder sortir ben content, començant per uns preludis wagnerians que van fluir amb la força de l'evidència, i una majestuosa *Simfonia núm. 1* d'Elgar que deuria ser una revelació per a molts. La forma, àmplia i orgànica, que té Barenboim de respirar la música

troba en la magnífica Staatskapelle de Berlín l'instrument perfecte per fer-se realitat, un conjunt flexible i atent (quina capacitat d'escolta mútua evidencien els seus integrants). Una corda compacta i dúctil, una fusta penetrant i un metall conqueridor (tot i que també capaç d'apiñar quan convé) van tornar a exhibir-se en les obertures de Verdi del segon dia. L'espectacularitat de *Les vèpres siciliennes* (amb els violoncel·lants cantant amb unció el seu gran tema) i *La forza del destino* va emmarcar uns preludis de *La traviata* tractats com dos petits i delicats poemes simfònics.

La cohesió dels cors

L'Orfeó Català i el Cor de Cambra del Palau es van bolcar, amb una cohesió i empena remarcables, fins i tot en els arriscats moviments *a cappella*, en la complexitat de les *Quatre peces sacres* de Verdi, en les quals Barenboim va exacerbar els contrastos dinàmics i la contraposició entre dramatismes d'arrel operística i evocació de la tradició polifònica renaixentista.

A una setmana vista d'un compromís d'aquesta envergadura, potser aquest no era el moment òptim per anunciar el relleu de Josep Vila al capdavant dels dos cors, però aquesta sessió va ser un immillorable punt d'inici al darrer capítol de la seva titularitat. —

Daniel Barenboim en un dels concerts amb la Staatskapelle, l'Orfeó Català i el Cor de Cambra del Palau de la Música. A. BOFILL